

PODMANICZKI IMRE

MARCI...

Kedves testvérek!

Dicsérni jöttem Marcit, nem temetni, - hogy megfordítsam Antonius gyászbeszédének kezdetét. Szeretnék egy csokrot összeválogatni abból a sok értékből, mely Isten ajándékeként Marci testvérünk életében virágzott ki. Virágos kert volt az élete, sok tövissel díszítve, - a legszebb szálakat igyekszem kiválasztani a rengetegből.

Hogyan is találkoztunk? '79 karácsonya előtt kerültem Vácra a Fehérek templomába káplánnak. Új helyen egy ideig elveszett az ember: se a helyét nem találja, se barátai nincsenek. Éppen a karácsonyi játéokra készült az ifi csoport, élükön a Gyombolai fiúkkal. Azt hiszem, a Kis Herceget próbálták. Mivel a plébánián nem örvendett nagy tisztességnek a Bokor, Marciéknál próbálták. Velük én is. Akkor találkoztam Marcival és Évával. Úgy fogadtak, mintha saját gyermekük lennék. Ez a testvéri szeretet, a család belső rendje és szeretet-sugárzása egészen lenyűgözőtt. Átsegített a kezdeti hetek ökörnyal-szerű kóválygásán, és tartósan bizonyult. Éva pótmamám lett, mindnyájan pedig - valóban krisztusi értelemben - testvéreim. Kétség nem fért hozzá, hogy akik így tudnak élni és szeretni, azok közt a helyem. Az sem volt kétséges, hogy én is a közösségükhöz szeretnék tartozni. Hogy aztán '81-ben elkerültem Vácra, befogadtak a saját kisközösségükbe, amit Gyurka bácsi vezetett. Ennek már 34 éve. Az idő szaladt, a barátság maradt.

Most, hogy hamvai jelenlétében bemutattuk érte a legszentebb áldozatot, tudatosan meg kell vallanunk, hogy most is köztünk van, köztünk vannak, mert Jézus velünk van, s azok is, akik Hozzá tartoznak. Illik, hogy a szép verseket faragó Marci testvérünk itteni jelenlétét versben énekeljem meg:

*Az Úrban békén elaludtakat
messzeségben keresnünk nem szabad.
Szent Ige szól, hogy sebünk bekötözze:
Krisztusban vannak! Vele mindörökre!*

*Krisztusban, nem valahol idegenben,
nem ahol álmok árnyéka lebben.
Krisztusban, ki megígérte nekünk,
hogy minden napon itt lesz velünk.*

*Krisztusban itt, Krisztusban ott!
Felelj: van boldogabb találkozási hely?
Nincsenek messze! Mért a fájdalom?
Ott vannak csak a túlsó oldalon!*

/Dora Rappard/

Ott volt ő teljességgel népes családjában, mint Éva hű társa és gyermekei igazi atyja. Ott volt a kisközösségben, mint mérvadó és hiteles testvér, - hittel teljes, határozott véleményére mindnyájan adni tudtunk, mert meggyőződésből fakadt minden szava. Míves előadásai, elmélkedései sokak számára jelentettek lelki gazdagodást, iránymutatást, Jézushoz való közeledést. És ezek nem közhelyek. Sokak barátja, lelki vezetője volt.

Tudtuk, vártuk, hogy a nyári lelkigyakorlatok végén mindig meglep egy témához kapcsolódó verssel, - nem is maradt el soha. Versei, mint egyénisége és szavai, - határozottak, néha kemények voltak, mint a szépen szaladó vonat kattogása. Persze, - tanár ember volt. Nem csak igazat, hanem szépet is akart mondani. Mert ez illik Isten igéjéhez és Országához, ez illik az elkötelezett ember hitvallásához. Cantare amantis est! – mondja szent Ágoston. Aki szeret az dalol. Mély Isten- és emberszeretetének megnyilvánulásai voltak dalai.

Nehéz időkben, amikor gyanús szemmel néztek a kisközösségre az egyházon belül is, - Vácott ilyen probléma nem volt. Marciék igaz hite, ragaszkodása az egy, szent, katolikus és apostoli anyaszentegyházhoz, - elfogadottá tette közösségi munkálkodásukat. Nem külső, harcos kritikusként, hanem belső segítőként élte meg katolikus hitét. Egyházközösségében ugyanilyen hatásosan szolgált, családjával együtt.

Hogy a krisztusi hasonlóság megnyilvánuljon életében, el kellett temetnie leányát, majd oda kellett adni egy időre Évát, az élete párját. Éva temetésére érkezve ezzel jött elélem: Nagyon bűnös vagyok. Lázadoztam. Lázadozom. Csak ez az egy kérésem volt: hogy én menjek el előbb. Vigasztaltam: Marci bátyám, te mindig lovagias és udvarias ember voltál! Légy hát udvarias és ereszd előre Évát! Azt hiszem, inkább kapaszkodott belé, ha előre eresztette is!

Az Úristen pedig sokkal jobb. Éva előre ment helyet készíteni. Marci meg egyre inkább ott volt, mint itt. Akinek a fele odaát van, az már maga is odaát van. „Több annak a gondolatja, mint amennyi jó falatja...” /A szegény asszony könyve/ Nem csak testi gyengesége, hanem egyre szomjasabb vágya a találkozásra vezette el őt utolsó földi percéhez. Gondoljuk el, milyen édes találkozás lehetett az: Éva és Marci, Imre bácsi társaságában fogadják a kapuban, ami megnyílt Marci számára! Ha most szomorkodtok, tegye könnyűvé bánatos lelketeket az ő találkozásuknak nagy öröme! Mi is, közössége testvérkéi, a hiánya miatti szomorúságunkat az atyai házban megélt boldogságukkal akarjuk vidámmá formálni.

Mi még egy ideig itt maradunk. Jó volna bekukucskálni mostani megpihent és békességes életükbe. „Hullatja levelét az idő vén fája...” – Arany János Buda halála kezdő sora illik ránk. Alig több, mint egy év alatt elment Éva, Imre bácsi, most Marci. „Hajt az idő, nem vár,

elmegyünk mi, vének, - csak híre marad meg karunk erejének.” Elmentek helyet készíteni nekünk, de amit erős karral és bátor szívvel építettek Isten országában, - az velünk marad, velük együtt.

Hogy végét szakasszam s ne legyek módfelett szószátyár, - ismét egy verssel, Gárdonyi Géza buzdításával csukom rá az ajtót a múltra:

Ne nézzetek rám borzalommal, ha meghalok. - Az a halott a koporsóban nem én vagyok.

Csak hamu az, elomló televény a láng eltűnt. A láng: az voltam én!

Sorsomnak gyászán ne keseregjete, s ne mondja a pap: „Íme, porba hullt!” sirassátok az árva gyermeket, s ne a rabot, aki megszabadult!

S mikor a szónok a sírnál beszél és végül kiált: „Hát Isten veled!” -Ne le, a sírba integessen nékem, fölfelé nyújtson búcsúzó kezet!

Isten Veled és velünk is, Marci bátyám!

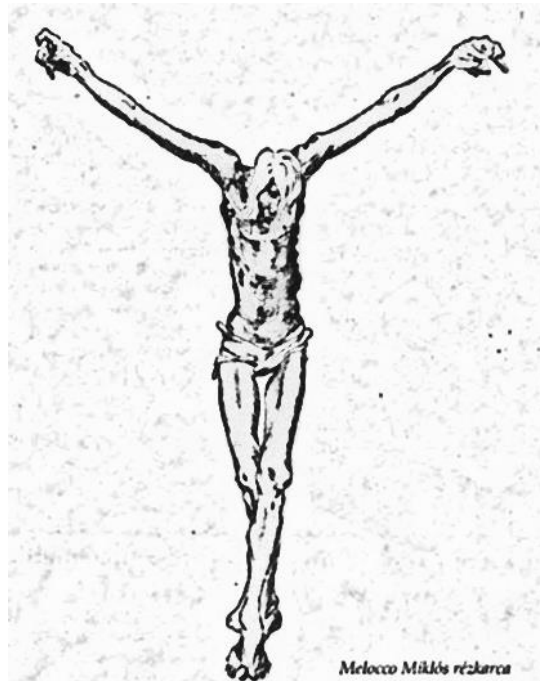

Feltámadt! - Érted!?

Feltámadt érted!

(HJ)

Halál, hol a te fullánkod? – kérdi Pál. Vele együtt mi keresztények is bizakodva és végérvényesen az Életre mondunk igent. Nemcsak mi, hanem mások se halljanak meg. Szeretnénk túllépni önpusztító világunkon. Nem akarunk háborút. Nem akarunk egymástól való félelmen alapuló békét... A Feltámadottól várunk életet és csak szelíd békéjében bízunk...

Tunyogi Csapó Gábor

NAGYPÉNTEK

Ömlik a fény s bár még feketén hajlongnak az ágak, újveretű, zengőbb koncerthez hangol a cinke. Megszaporodtak a kisbárányok és a hegyoldal hangos a friss reszelővel ezüstös színre recézett, késről mitse tudó, jókedvű, száz bari-hangtól. Udvarokon pelyhes gombócként gördül a csirke, gágog a fényben a lúd, nyújtózik, villog a szárnya. Nézd: az öreg levelek hogy hullnak a fáról a földre. Fáj, fáj s egyre erősebben fáj messzi szerelmünk. Fönn a magasban felhőbalták vágnak a fénybe, ácsol a szél s a sugárdarabok – lágy, könnyű gerendák – fúrge kezében megperdülve kersztbe feszülnek s roppant karjaival széttárul a krisztusi fejfa.

Mecsekszabolcs, 1956. április

Megszólított-e a szent három nap liturgiája? Többet jelent-e számodra Jézus haláltusája, mint amiket az akciófilmekben látsz? Sötétségbe engedted-e bevilágítani a feltámadás világosságát? Akarod-e ebben a fényben újrakezdeni életedet? Személyesen megérintett-e Jézus életét odaadó barátsága? Hiszed-e most már, hogy senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki élet adja barátaiért?